

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzetta štev. 18
Poduredništvo:
Trst, Vicolo delle Rose štev. 7

Polletna naročnina . . . Lir 800
Letna naročnina . . . Lir 1.500
Letna inozemstvo . . . Lir 2.500
Poštno ček. račun: štev. 24/12410

Leto X. - Štev. 13

Gorica - četrtek 27. marca 1958 - Trst

Posamezna številka L 30

Bližnje volitve in Slovenci Nesoglasja med velikimi

Predsednik Gronchi je razpustil senat in poslansko zbornico ter določil prihodnje državnozbornske volitve za dne 25. maja. Ta novica je bila kakor električna iskra za ital. politično življenje. Sicer so jo pričakovali, kljub temu je bil njen učinek res podoben pritisku na gumb pri električnem zvoncu. Vseposod v Italiji je zazvonilo in seveda tudi pri nas. Vendar je med nami Slovenci pričakovanje prihodnjih državnozbornskih volitev nekoliko drugačno kakor pri ostalih italijanskih državljanih. Temu je vzrok dejstvo, da mi ne moremo upati, da bomo dobili kakega svojega narodnega zastopnika ne v senatu in niti ne v parlamentu. Dočim je narodni manjšini v Dolini Aosta in nemški manjšini na Tirolskem zagotovljeno zastopstvo bodisi v poslanski zbornici kot v senatu, naši manjšini ta pravica ni bila dana.

ZAKAJ SLOVENCIM NE MOREMO IMETI SVOJIH POSLANCEV

Zakaj ne smemo voliti Slovencev svojih zastopnikov v parlament? »Novi liste« odgovarja, da je to krivico zakrivila ital. vlada, predvsem pa krščanska demokracija. Nimamo namena nikogar zagovarjati, tudi ital. kršč. demokracije ne. Ker ne bomo smeli voliti svojih narodnih zastopnikov v parlament, je to gotovo krivica, ko pa pravi ital. ustava, da republika štiti narodne manjšine. Med bistvene pogoje zaščite spada gotovo tudi primerno narodno zastopstvo v parlamentu. Brez tega o kaki pravi zaščiti manjšine sploh ne moremo govoriti. Vendar vprašajmo se, kdo je kriv, da te pravice nimamo.

»Novi liste« v uvodniku z dne 20. marca pravilno ugotavlja, da imata drugi dve manjšini v Italiji, francoska in nemška, zaščiten to pravico po mednarodni pogodbi. Toda kdo je dosegel to pravico za francosko in nemško manjšino? Zunanji minister Bidault za Francoze in avstrijski minister Gruber za Tirolce. Torej manjšinske zaščite ni dala rimska vlada iz lastne iniciative, temveč ker se je za manjšine zavzela njih matična država. Ta je v mednarodni pogodbi dosegla za svojo manjšino potrebno zaščito in med drugim tudi narodno zastopstvo v parlamentu.

Naša matična država Jugoslavija je imela dvakrat priliko doseči kaj podobnega za slovensko manjšino v Italiji, prvič pri sklepanju mirovne pogodbe v Parizu, drugič ob sklepanju Londonskega memoranduma za likvidacijo STO. Zakaj ni takrat skušala z mednarodno pogodbo doseči zaščito za slovensko narodno manjšino v Italiji, podobno kot sta to storila Gruber in Bidault? Niso nam znani zaključni manevri ob obeh teh prilikah, vemo le to, da Jugoslavija in zlasti minister Kardelj na konferenci v Parizu ni izpolnil svoje dolžnosti do slovenske manjšine v Italiji. Zato ne smemo danes metati krivde samo na italijanske vladajoče kroge, če nimamo narodne zaščite in če ne moremo voliti svojih narodnih zastopnikov v parlament. Krivda je tudi druga.

KAJ STORITI?

Ker smo torej, ne po svojih krivdi, v položaju, da ne moremo voliti svojih narodnih zastopnikov v parlament, nastaja vprašanje, koga naj Slovenci volimo. Možnosti, da bi ostali doma, ne moremo niti vzeti v pretes, kajti udeležba pri parlamentarnih volitvah je tudi državljanska dolžnost poleg moralne, saj če kdo ne voli, mu to vpišejo v kazenski list. Zato mora vsak državljan na volitve. Koga bo tam volil? Pri zadnjih volitvah leta 1953 je SDZ na Gorškem proglasila načelo belih glasovnic, kar je narekoval tedanji politični položaj slovenske manjšine v Italiji. Letos se SDZ ni še izrekla, vendar sklepamo, da ne bo več ponovila poskusa iz leta 1953, ker so sedaj politične razmere nekoliko drugačne.

Socialisti in komunisti so vprašanje rešili tako, da so na svoje liste sprejeli tudi slovenskega kandidata, sicer brez možnosti, da bo izvoljen, kot poudarja nedeljski

»Primorski dnevnik«, vendar na listi je za vabo Slovence. Na Gorškem je tako prišel na listo ital. socialistov Viljem Nanut, na Tržaškem pa Berničeva pri komunistih. Od ostalih ital. strank se do sedaj še nihče ni pobrigal za slovenske volivce. To je treba priznati. Tudi krščanska demokracija ne, čeprav bi bila njena dolžnost, da skuša tu na mejah Italije postati med slovensko narodno manjšino protitež socialkomunistov pri parlamentarnih volitvah. Ta brezbržnost do slovenske manjšine pri vodstvu KD je gotovo obsodbe vredna. »Otroci teme so modrejši kakor otroci luči,« je treba še enkrat ponoviti. Temu pa ni kriva ideja, ki jo KD zastopa, saj je ravno De Gasperi sklenil obe pogodbi za narodno zaščito francoske in nemške manjšine v Italiji, krivo je tukajšnje vodstvo KD, ki je še vedno zaslepljeno s fašizmom in šovinizmom. Čeprav je v evropskem svetu predvsem krščanska demokracija, ki gradi Združeno Evropo, so njeni predstavniki na Gorškem in Tržaškem še tako zakoreninjeni v preteklosti, da mirno puste slovensko manjšino tu na meji, da postaja plen socialkomunistov. Za to svojo kratkovidno in moralno pregrešno politiko bodo gotovo dajali še težak odgovor pred Bogom in tudi pred zgodovino.

NAS ODGOVOR

Prav zaradi tega se nahajamo krščansko in demokratično misleči Slovenci pred zelo težko izbiro, koga voliti. Na eni strani so socialkomunisti, ki se prikazujejo kot zagovorniki naših narodnih koristi nasproti ital. večini ter so zato sprejeli tudi slovenske kandidate na svojo listo, na drugi je KD, ki nas privlači s svojim krščanskim programom, a ne kaže prav nobenega zanimanja za našo narodno manjšino. V tem precepu je potrebno premisliti troje:

1. Socialkomunistom ni narodnost prav nič pri srcu. O tem nam priča Kardelj, ki je na mirovni konferenci v Parizu bolj skrbel za gradnjo socializma kot za zaščito slovenske manjšine. Pričajo naši socialkomunisti sami, ki so se skupaj s svojimi družinami že skoro vsi poitalijancili. Pričajo njih bratje na Koroškem, kjer so pri zadnjih občinskih volitvah največkrat nastopili v povezavi z nemškimi socialisti, po volitvah pa je njih glasilo »Vestnik« trdil, da so slovenski samo oni glasovi, ki so bili oddani slovenskim klerikalnim listam. Glasovi slov. socialistov torej niso slovenski.

FLRJ protestira v Rimu

Podpredsednik vlade in zunanji minister Pella je sprejel te dni jugoslovanskega veleposlanika v Rimu, Černeja. Ta mu je uradno sporočil zaskrbljenost jugoslovanske vlade, če bi Italija pristala na postavitev raketnih oporišč na svojem ozemlju. Minister Pella je jugoslovanskemu predstavniku zagotovil, da je jugoslovanska zaskrbljenost neutemeljena in da je italijanska obramba njena izključna notranja zadeva.

V Beogradu so dali tudi predlog za ustanovitev dezatomiziranelega področja, ki bi moralo obsegati Albanijo, Bolgarijo, Romunijo, Madžarsko, Jugoslavijo in Italijo. Diplomatski krogi vidijo v tem delno približanje Titove vlade Sovjetski zvezi. Titova vlada je dejansko podprla vse zadnje sovjetske diplomatske pobude.

V Rimu so poudarili, da oporišča v Italiji niso in ne bodo naperjena proti Jugoslaviji. Beograd bi lažje protestiral proti oporiščem za izstrelke na kratki doomet, ne pa proti onim na srednji doomet, ki jih še ni v Italiji, v Albaniji pa so na primer že postavljene

Poleg tega je socialkomunizem brezbožen sistem, ki v Sloveniji uničuje vse, kar je krščanskega. In povrh je še diktatorski sistem, ki vzame človeku vsako možnost obrambe.

Če krščanski človek vse to premisli, potem se res ne bo smel odločiti, da bi oddal svoj glas socialkomunistični listi, čeprav se blesti na njej ime kakega slovenskega moža.

2. Krščanska demokracija, kot se prikazuje s svojo politiko do naše manjšine, res ni idealna stranka. Toda kljub vsemu je ona, ki je ubranila, da ni komunizem zajel Italije, kot je zajel sosedne dežele na vzhodu. KD je, ki spoštuje naše verske in narodne vrednote, čeprav teh slednjih niso še zakonsko zaščitili; ona je še najtrdnjši branik demokratičnih pravic, ki si jih je ital. ljudstvo izbojevalo leta 1945. Te pravice uživamo tudi mi. Če vse te razloge premislimo, potem ne bo težka izbira, za koga naj demokratični Slovenec voli. Ponavljamo pa, da vodstvo KD na Tržaškem in Gorškem ni izpolnilo svoje dolžnosti. Lahko pa to še vedno napravi na prihodnjih državnozbornskih volitvah.

3. Zmaga socialkomunizma v Italiji bi pomenila zmago brezbožne diktature in z njo tudi versko in narodno smrt naše manjšine. Prav tako bi socialkomunistična zmaga bila začetek suženjskega življenja, kot ga živijo narodi v Jugoslaviji in v ostalih ljudskih demokracijah, kjer sme delavec delati le to, kar mu »ti vikš« pri partiji dovolijo, in od zaslužka ohraniti le oni del, ki mu ga partija milostno nakloni. Vsega tega se živo zavedajmo.

Če vse te razloge človek premisli in pretehta, potem mu pri volitvah ne bo pretežka izbira, kako znamenje naj voli, ko slovenske lipe ne more.

Ponavljamo pa, da se vodstvo krščanske demokracije v naši deželi ne zaveda dolžnosti, ki jo ima tu na meji Italije, namreč da ne samo z besedami, temveč tudi z dejanji pokaže, da krščanske stranke bolj ščitijo interese narodnih manjšin kot pa levičarske. Čeprav je v nedeljo v Gorici zatrdil minister Tambroni, da demokrščanska vlada skrbi za narodno manjšino v teh krajih z dejanji in ne z besedami, moramo reči mi, ki smo prizadeti, da ni tako. Ravno nasprotno: z besedami so nam že marsikaj dali, z dejanji pa malo, vse premalo, da bi mogli biti zadovoljni. Zato tudi ni čuda, če se med slovensko manjšino vedno bolj širi komunizem in če bo 25. maja marsikaj Slovenec volil socialkomuniste, čeprav v srcu ni njihov pristaš.

na. Rakeete na srednji domet bi v primeru obrambne potrebe letele daleč preko jugoslovanskega ozemlja. Zahodni diplomatski krogi tudi ne morejo razumeti, čemu se je jugoslovanska diplomacija začela zaganjati proti zahodni obrambi, ko pa morajo v Beogradu dobro vedeti, da lahko vodi Jugoslavija neodvisno politiko le, če je Zahod močan. V nasprotnem primeru bi se moral Beograd slepo pokoravati Moskvi.

Problem razorožitve in Mister H v Moskvi

V zvezi z razorožitvenimi prizadevanji je treba tudi omeniti, da se mudi na obisku v Moskvi glavni tajnik Združenih narodov Hammarskjöld. Kakor neuradno napovedujejo, se bo posvetoval s sovjetskimi prvaki o razorožitvi, ki spada v pristojnost Združenih narodov, a Sovjeti nočejo o tem nič slišati, dalje o vrhunskem sestanku ter o položaju na Srednjem Vzhodu.

Ker Moskva povezuje svoj pristanek na sporazum o mednarodnem nadzorstvu nad kozmičnim prostorom s pogojem, da Združene države opustijo svoja oporišča v tujini, so začeli v Washingtonu in Londonu dvomiti, ali Hruščev sploh resno misli s svojo »maratonsko« propagando za vrhunski sestanek. V Kremlju pač dobro vedo, da je pogoj o opustitvi ameriških oporišč v tujini nesprejemljiv za Zahod, če hoče ostati še močan, samostojen in neodvisen. Kaj torej dejansko tiči za tem pogojem? Po sodbi političnih opazovalcev so Sovjeti z njim povedali Ameriki, da se odpovedo svojim medcelinskim raketam pri pogajanjih za razorožitve le, če ameriške sile prej zapuste vsa svoja oporišča v Evropi, na Srednjem Vzhodu in v Severni Afriki. Vsak pameten človek pa ve, da bi se kaj takšnega lahko zgodilo na zadnji, ne pa na prvi stopnji razorožitve. Ako bi Zahod prej vrgel puško v koruzo, bi ga sovjetska armada uničila, kakor je potlačila Madžarsko. — Tudi v Londonu, kjer je Mac Millan dobil Bulganinov odgovor na svoje zadnje pismo, so začeli dvomiti, da bi bila dobra volja in vna, ki jo kažejo sovjetski voditelji v razorožitvenih zadevah, res iskrena. Bulganin v tem pismu ponav-

lja svoje stare predloge, ki jih Zahod lahko sprejme le, če se je odločil za samomor.

Zdelo se je že, da se bo le malce pomaknila naprej karavana, ki sodeluje pri vzhodno-zahodnem maratonskem teku v pripravah za vrhunski sestanek, pa je vse obtičalo. Po vesteh iz Moskve je Gromiko povedal, da je moskovska vlada pripravljena počakati na konferenco vladnih načelnikov do avgusta ali septembra, zunanji ministri pa bi se lahko sestali junija, kakor želi Zahod. A ta skromen plamen upanja je imel kratko življenje. V Moskvi so to novico že naslednji dan zanikali in izjavili, da sovjetska vlada vztraja pri svojem prvotnem stališču: *sestaneke zunanjih ministrov v aprilu, sestaneke vladnih načelnikov pa v juniju*. V Washingtonu so že povedali, da se Zahod na to zahtevo ne more ozirati, ker je rok za pravo prekratek.

Da bi premostili preveliko razdaljo med obema stališčema, se zahodni krogi posvetujejo, ali ne bi kazalo predlagati Moskvi, naj bi skušali veleposlaniki obeh taborov v Washingtonu voditi diplomatske priprave, da bi naredili vsaj nekaj stvarnega in da bi na Zahodu vsaj približno lahko vedeli, pri čem so.

Utrjevanje Zapadne Nemčije

V zahodnonemškem parlamentu so imeli prejšnji teden zunanjepolitično razpravo, v katero sta zelo živahno posegli vlada in opozicija. Kancler Adenauer, zunanji minister von Brentano ter obrambni minister Straus so jasno povedali, da se Nemčija ne bi mogla braniti s srpi proti morebitnemu napadu sovjetske vojske, ki ima moderno jedrsko oborožitev. Zato mora Nemčija sprejeti vse vrste moderne orožja, tudi atomskega, s katerim razpolaga Atlantska zveza, ako bi imelo vrhovno atlantsko poveljstvo to za potrebno. Nemčija se mora vsekakor že zdaj odločiti za povezanost z Zahodom ter za življenje v svobodi, ali za komunistično suženjstvo. Tudi Vzhodna Nemčija se bo lahko lahko združila z Zahodom le, ako bo ta močna. Opozicija pa je obratno zahtevala, da Nemčija ne sme sprejeti atomskega orožja, češ da bi to oviralo nemško združitev. Razprava je pokazala, da bo nemška vlada sprejela orožje, ki ji ga bo določilo atlantsko poveljstvo, da bo zahtevala svobodne volitve kot sredstvo za nemško združitev, da mora vrhunska konferenca razpravljati tudi o nemški združitvi, če bo na dnevnem redu pogovor o evropski varnosti, in da ni moči pogajati se o nemško-sovjetski mirovni pogodbi, če Sovjetska zveza odklanja pogajanja o nemški združitvi.

tem vprašanju bi morala Atlantska zveza po Gaillardovih besedah Francijo podpreti. Atlantska zveza, je rekel predsednik pariške vlade, ima sicer določeno zemljepisno področje, vendar bi se morala njena politična moč raztegniti na vsa tista področja, na katerih bi nesoglasje med zahodnimi državami koristilo njihovim sovražnikom. Zahodni krogi so postali na to izjavo zelo pozorni, njihovo zanimanje pa je pritegnil tudi sklep republikanske, to je bivše degolovske stranke, katere odbor je soglasno pozval generala De Gaullea, naj se vrne v politično življenje.

Umetni sateliti 2 : 2

Ameriška mornarica je pognala v vesolje svoj prvi umetni satelit s trisopno raketo »Vanguard«. Sovjetsko-ameriško razmerje v tekmi s sputniki je zdaj dve proti dve, toda sovjetski sputniki so večji od ameriških. Kljub temu pa se sovjetska prednost pred Amerikanci naglo manjša.

Sovjetski jedrski poskusi

Glede sovjetske propagande za ukinitve jedrskih poskusov je treba omeniti, da so Sovjeti na svojem preizkuševališču v Sibiriji izvedli v zadnjih dneh kar devet jedrskih poskusov. Zakaj tako hitijo? Po sodbi nekaterih opazovalcev zato, da bi bili na boljšem, če bi bil sklenjen mednarodni sporazum o ukinitvi jedrskih poskusov, drugi pa celo menijo, da Moskva v naglici spopolnjuje svoje jedrsko orožje, ker morda namevra pred ameriški poskusi na Eniwetoku hrupno sprosti svojo novo, da se en

V Franciji je nastala notranja zmeda zaradi odgovora, ki naj ga da pariška vlada na zmerne Burgibove predloge, ki sta jih prinesla iz Tunisa Murphy in Beeley. Desničarji grozijo z odstopom, če bi vlada te predloge sprejela. Po drugi strani je tudi Gaillard izjavil, da se posredovanje absolutno ne more nanašati na Alžirijo, ki je za Francijo to, kar je bila v prvi svetovni vojni Alžacija.

NAS TEDEN V CERKVI

30.3. nedelja, cvetna: sv. Janez Klimak, op.
31.3. ponedeljek: sv. Benjamin, m.
1.4. torek: sv. Hugon, šk.
2.4. sredo: sv. Frančišek Pavelski, sp.
3.4. Veliki četrtek: Spomin zadnje večerje
4.4. Veliki petek: (prvi v mesecu): Spomin Jezusove smrti
5.4. Velika sobota: Spomin Jezusovega pokopa; sv. Vincenc Fererij, sp.

SV. VINCENC FERERIJ († 5.4.1419) je 18-leten stopil v dominikanski red. Ta red deluje predvsem z oznanjevanjem verskih resnic.

IZ SV. EVANGELIJA

Cisti čas, ko se je Jezus približal Jeruzalemu in prišel do Betfage ob Oljski gori, je poslal dva učenca in jima naročil: »Pojdita v vas, ki je pred vama, in takoj bosta našla oslco privežano in žrebe pri njej. Odvežita ju in pripeljita k meni. In če bi vaju kdo kaj vprašal, recita: „Gospod ju potrebuje“; in takoj ju bo pustil.« — To vse pa se je zgodilo, da se je spolnilo, kar je bilo napovedano po preroku, ki pravi: »Povejte hčeri sionski: „Glej, tvoj kralj prihaja k tebi, krotak in sedeč na osliču, žrebetu vprežne oslice.“ — Učenca sta šla in storila, kar jima je bil Jezus naročil. Pripeljala sta oslco in žrebe, in položila so nanju svoja oblačila in so ga nanja posadili. Zelo veliko ljudi je razgrnilo na pot svoje plašče; drugi pa so sekali vejice z dreves in jih stlali po poti. Mnogi pa, ki so šle pred njim in za njim, so vzklikale: »Hozana sinu Davidovemu! Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!«

Cvetna nedelja nas spominja na Jezusov slovesni vstop v Jeruzalem. Zveličar je doživel malo takih slovesnosti in še ona na cvetno nedeljo ni bila popolna. Ni bila dokaz trajne in nesprevrpljive ljubezni, vdanosti in zvestobe. Vsevedni Zveličar je videl in vedel, da ga bodo tisti navdušeni ljudje zopet zapustili in ga celo zatajili. Njega, ki je bil tako neskončno dober in popoln, je gotovo bridko bolela presunljiva človeška spremenljivost. Ljudje so na žalost neznačajni, površni, premalo dosledni, premalo vztrajni in stano-

Iz življenja Cerkve

Črnski poglavar prestopil v katol. Cerkev

Kidaha Makwaja, poglavar afriškega rodu Wasukuna, je iz mohamedanstva prestopil v katoliško Cerkev. Je to mož izrednih sposobnosti in vpliven politik svojega rodu v Tanganiki. On smatra katoliške šole kot glavno sredstvo napredka v državi. Kdor je le za malo časa obiskoval katoliške šole, hoče postati katoličan. Dejal je, da afriška mladina hoče izpovedovati vero, ki ji da odgovorov na življenjska vprašanja. Podaniki Wasukuna vedo, da je krščanska kultura edino učinkovito sredstvo, ki brani Afriko pred marksizmom. In to kulturo dati Afriki, je prvi namen misijonov.

Škof svari pred mešanimi zakoni

Nemški kardinal Wendel je v pastirskem pismu resno posvaril nemške katoličane pred sklepanjem mešanih zakonov s protestanti. Dejal je, da so taki zakoni sicer znamenje verske strpnosti, vendar za katoličane zelo nevarni, ker se rado zgodi, da katoliški zakon sprejme vero nekatičana ali vsaj da postane versko brezbržen. To je pa za zveličanje zelo nevarno. Pri nas imamo slično nevarnost pri sklepanju zakonov s komunisti ali sploh z brezvernimi fanti. Tudi v takih zakonih je nevarnost za vernega druga. Zato naj dekleta gledajo tudi na to, ali je fant veren ali ni, ko si izbirajo ženina, da ne bodo izpostavile nevarnosti pogube svoje duše in one svojih otrok.

Cerkev brani latinsčino

17. februarja odvzeli so v Italiji 100.000 knjig, ki so jih v letu 1958 izdala latinska cerkev. To je prvi korak k uničenju latinskega jezika v Italiji.

Vincenc je bil prvi med velikimi svetniki petnajstega stoletja, največji pridigar. Ne samo v Spaniji, kjer je bil rojen, ampak po vsej Evropi je oznanjeval s čudovitim uspehom božjo besedo.

Pridigal je vsak dan, potem ko je zgodaj zjutraj opravil peto mašo. Postil se je vsak dan.

Bog mu je dal dar čudežev: slepi so spregledovali, gluhi slišali, mutasti govorili, govavi ozdraveli, mrtvi spet oživel; izganjal je hudobne duhove.

Na njegovo oznanjevanje se je spreobrnilo tudi 25 tisoč Judov in 8 tisoč Arabcev.

Kdor je iz Boga, božjo besedo poslušal.

vitni. Na splošno so vse preveč lahki, nezanesljivi in sprevrpljivi. Danes držijo s tem, jutri pa z drugim, kakor kaže. Včasih goreče ljubijo Boga, potem ga pa zopet pozabijo in zanamarjajo. Medsebojna zahrbtnost, pomanjkljiva dobrota in odkritosrčnost so pa znane človeške hibe. Med ljudmi ni potrebne vere, dobrote, pravice in svetosti. Vse premalo je resnične ljubezni do Boga in prave ter iskrene ljubezni do bližnjega. V ljudeh manjka živa in globoka vera, živa in globoka ljubezen, manjka verska in moralna trdnost, manjka stanovitnost in klenost v dobrem. Premalo je molitve in premalo sv. obhajil. Manjka navdušenje za pravične in dobre, lepe in svete reči. Ljudje vse premalo iščejo tisto, kar se spleča, in pogosto pozabljajo na potrebe svoje duše. Kjer gre za denar, jed in zabave tega sveta, tam jih je vse polno. Cerkev, spovednice in obhajilna miza so pa marsikje dobesedno prazne. Tudi duše so prazne, ker tičijo v grehu. Ljudje na splošno vse premalo cenijo, ljubijo in častijo Zveličarja Jezusa Kristusa.

Kdor hoče duhovno spat ali lenariti, tak bo končal v peklju! Kdor išče užitke in zabave, bo našel križe in težave. Kdor išče svojo slavo, tak bo doživel božje ponižanje. Kdor se vdaja grehu, tak se bo pokoril v peklju. Kdor slavi hudiča, tak bo njegov večni hlapec in mučenik.

Imejmo veliko ljubezen do Jezusa! Pokažimo jo z dnevnimi obiski in pogostim sv. obhajilom! Ljubimo, častimo in slavimo Jezusa v cerkvi, v duši, v življenju! — Slava Tebi, Gospod!

Indijancev, ki so pogani. Statistika tudi pove, da med črnici deluje nad 700 duhovnikov, med Indijanci pa 250; od prvih poseča skoro 400 katoliških šol nad 80.000 gojencev, med Indijanci pa je 75 katoliških šol s 16.000 gojenci.

Politik bo postal duhovnik

Te dni mnogo pišejo o vodilnem demokrščanskem voditelju prof. Jožetu Dossettiju, ki je sklenil, da pusti politiko in postane duhovnik. Prof. Dossetti je ob zadnjih občinskih volitvah v Bologni bil nosilec demokrščanske liste in kot tak kandidat za župansko mesto, če bi zmagali demokristjani. V vrstah KD je veljal za odločnega pristaša struje mlajših, ki ji sedaj načeljuje Fanfani. Služboval je kot profesor na univerzi v Modeni, bival pa v Bologni. Vedno je pa živel skrito in bogomiselno življenje. Pravili so mu asket. Z nekaterimi tovariši je res ustvaril skoro samostansko življenje na svojem stanovanju v Bologni. Vsak dan so vstajali že ob 5^h in po dolgem premišljevanju šli k sv. maši. Večino dneva so preživeli v študiju in molitvi. Sedaj bo prof. Dossetti postal duhovnik, in sicer v Bologni. Podal je že ostavko na svoje mesto občinskega svetnika in tudi na mesto v odboru demokristjanske stranke.

«POVEJTE VSEM, DA ŽIVIMO V POMLADI ZGODOVINE»

Sv. oče Pij XII. poudarja življenjsko moč Cerkve

Na praznik sv. Jožefa je ital. mladeniška katol. akcija praznovala 90-letnico svoje ustanovitve. Za to priliko se je zbralo v Rimu sto tisoč mladih fantov iz vse Italije, da tam v središču krščanstva in ob nogah poglavarja Cerkve proslavijo ta jubilej. Zbrane članke NA na trgu sv. Petra je sv. oče nagovoril z zelo pomenljivimi besedami, ki je prav, da jih slišijo tudi naši fantje in sploh vsi naši ljudje.

Začel je sv. oče z mislijo, da je množica fantov zbranih pred njim na trgu sv. Petra znamenje življenjske sile sv. Cerkve. »Zeleli bi,« je nadaljeval sv. oče, »da bi bil tukaj na tem trgu oni, ki trepeče za usodo Cerkve; želeli bi, da bi občudovali ta mogočni prizor vsi oni, ki predvidevajo nemogoči zaton ali sanjajo neuresničljivo umiranje skrivnostnega Telesa Kristusovega...«

Po tem čudovitem uvodu je papež poudaril zbranim mladeničem tri misli:

1. »Minila je zima... Maloštevilni so oni, ki se zavedajo, skozi kolikšno noč je šlo človeštvo v teh zadnjih desetletjih; skozi kakšen mraz... Toda ta je že za nami.

2. Pred nami pa stoji poletje, svetlo in plodovito poletje. Treba je zaupati. Bog, ki je neskončno dober, bi ne dopustil zla, če bi ne imel moči, da tudi iz zla pripravi dobro. Torej moramo zaupati, da se vse, kar se dogaja, godi pred očmi dobrega Očeta. Toliko bolj mora rasti naše zaupanje, je poudaril sv. oče, če motrimo sedanjost. Tisočere moderne zmote so bile kaznovane z njih lastnim polomom. Ali ste videli nekatere napihnjene veličine, kako so padli v nič; mogočnost nekaterih kako je izginila v trenutku; blato nečistosti, kako se je mešalo v potokih solza in krvi, ki so stekli v preteklih časih?

Tudi druge zmote bodo morale izginiti; tudi drugi visoko postavljeni stoli bodo morali pasti; še drugi, vdani neizmerni častihlepnosti, se bodo morali zrušiti. Polomija bo toliko večja, kolikor večje bo drzno tekmovanje z Bogom. Prišlo bo poletje, predragi otroci, prišlo bo, bogato in rodovito. Zemlja, oblita s solzami, se bo smejala v draguljih ljubezni, in, napojena s krvjo mučencev, bo rodila kristjane.

3. Po tej, rekli bi preroški napovedi, je Pij XII. nadaljeval z mislijo, da poletja vendar še ni, temveč je nastopila šele pomlad, ko vse začenja rasti in brsteti. Se so nevihte in dežji, vendar vse se pomlaja in prebuja k novemu življenju. Pri tem je sv. oče opozoril na nekatere znake tega prebujanja: tehnični napredek, ki obeta ljudem vedno lažje življenje; avtomacija, ki bo rešila človeka pred najtežjimi trudi tako, da bo delo vedno bolj razumsko. Zato bo tudi človeku mogoče vedno bolj se posvečati lastni izobrazbi.

Tudi v socialnem življenju imamo znamenja tega prebujanja. »Nobena druga doba od Kristusa sem,« je rekel papež, »se nam ne zdi tako važna za razvoj človeštva kakor sedanja. Prvič v zgodovini se ljudje zavedajo ne samo svoje medsebojne odvisnosti nego tudi svoje čudovite enotnosti. To pomeni, da bo človeštvo

vedno bolj pripravljeno čutiti resnico o skrivnostnem Telesu Kristusovem. Torej potreba po krščanski rešitvi težav, ki vznemirjajo svet, bo vedno bolj jasno stopala pred oči vseh poštenih ljudi.«

Seveda je nadaljeval sv. oče, bo tudi sedanja pomlad še polna neviht in vetrov. Cerkev še ni dokončala svojega mučeništva. Prav sedaj mora znova trpeti. Toda nasproti temu se od vsepovsod slišijo glasovi o junaštvi in o odporu zoper zlo. Človeštvo se dviga. »Oglejte se okrog,« je zaključil sv. oče, »naj bo Naše upanje tudi vaše in povejte vsem, da živimo v pomladi zgodovine. Daj Bog, da bi bila to ena najlepših pomladi, kar so jih kdaj ljudje doživeli, po končani zimi, ki je bila ena najdaljših in najhujših, naj bo to pomlad, ki naznanja eno najlepših in najsvetlejših poletij.«

Besede sv. očeta so gotovo izredne in edinstvene. Velja jih prebrati večkrat, saj so kakor besede dobrega preroka.

Besede sv. očeta so gotovo izredne in edinstvene. Velja jih prebrati večkrat, saj so kakor besede dobrega preroka.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Zločinski napad v Nonči vasi na Koroškem

S Koroške poročajo o zločinskem napadu, ki se je izvršil dne 14. marca v Nonči vasi med predavanjem s skioptičnimi slikami o čudodelni božji poti v Lurd. Predavanje je vodil č. g. Vinko Zalatec v dvorani vaške gostilne. Med predavanjem sta planila v dvorano dva fanta, Ignac in Maks Rudolf, in s klicem »Slovene heraus!« (Slovinci ven!) zahtevala, naj se predstava prekine. K njima je tedaj stopil 47-letni Franc Buchwald z namenom, da ju pomiri. Toda dosegel je prav nasprotno. Fanta sta navalila nanj in ga do krvi pretepla, izbila sta mu več zob, in še ostale moške, ki so bili v sobi, napadla, ko so Buchwaldu priskočili na pomoč. Se celo ženski sta se lotila in otrok. Ko sta prispela dva orožnika na kraj pretepa, sta bojaželjna fanta le naprej psovala proti Slovincem in napadla vsakogar, ki se jima je upal približati. Orožnika sta vse to videla, a kljub temu fanta nista aretirala. Nemotena sta odšla dalje proti Božjemu grobu, kjer so ju v gostilni pričakovali njeni tovariši. Pro-

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

slavljali so novoizvoljenega koalicijskega župana. A tudi tu se je slavje končalo s pretepom.

»Otroci in ženske so se iz Paulitscheve dvorane razbežali na svoje domove,« zaključuje poročilo Naš tednik-kronika od 20. marca. »Nončno vas je zajela groza. To je podoba položaja na Koroškem v letu demokracije 1958, trinajst let potem, ko pravijo, da je bil dokončno zrušen teror nacizma.«

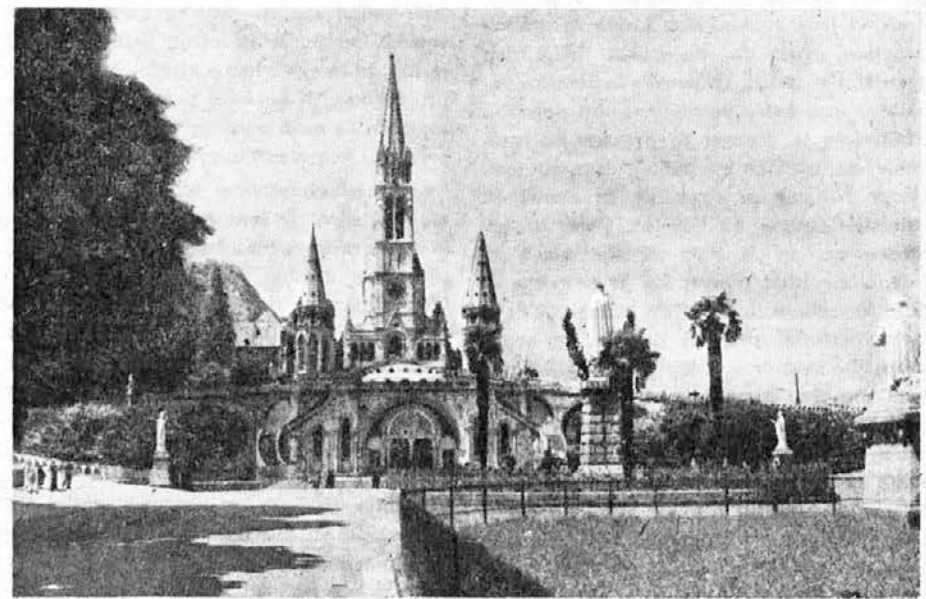
RADIJSKA POSTNA PREDAVANJA

V četrtek 27. marca ob 21^h bo govoril dr. Suštar o temi »Ljubi svojega brata.«

RADIJSKA POSTNA PREDAVANJA

V torek 1. aprila ob 21^h bo govoril prof. Vodopivec o temi »Ljubi Boga z vsemi svojimi močmi.«

DVE LURŠKI BAZILIKI

Ko je ob koncu preteklega stoletja postala lurška bazilika premajhna, so pod njo v skali zgradili novo korožno cerkev. V njej so postavili 15 oltarjev vseokrog ter jih posvetili petnajsterim skrivnostim rožnega venca. Zato se imenuje cerkev rožnega venca. Slovesno so jo posvetili dne 6. oktobra 1901. Na sliki je videti pročelje in vhod cerkve rožnega venca pod vrhno baziliko, ki se boči nad njo s svojim vitkim zvonikom.

Sedaj je tudi ta druga cerkev postala premajhna in so pod zemljo zgradili novo in večjo. O tej pa drugič kaj več.

Se to lahko povemo, da se letos sme maševati v Lurdu ob vseh urah dneva in noči in tudi verniki smejo prejeti sv. obhajilo prav tako vsak čas dneva in noči, da so le tešči 3 ure in brez pijače 1 uro.

Posvetitev podzemne bazilike v Lurdu

Na praznik Marijinega oznanjenja so v Lurdu posvetili veliko podzemno baziliko ob navzočnosti 30 škofov in 40 tisoč romarjev iz vseh delov sveta. Posvetitev je izvršil beneški patriarh kardinal Roncalli. Obredi posvetitve so se začeli na predvečer praznika dne 24. marca. Bazilika je posvečena sv. Piju X. Ker je njena obsežnost zelo velika, saj meri v dolžini 201 meter in v širini 81, so posvetitev zunanjih zidov izvršili kar z avtom. Trikrat so obkolili baziliko, in poskropili zunanje zidove z blagoslovljeno vodo, nakar so visoki dostojanstveniki stopili iz

avta, blagoslovili glavni vhod in se nato podali v notranjost cerkve. V baziliki so najprej zapeli »Pridi Sveti Duh«, nakar je sledil blagoslov vode, soli in pepela. Na glavni oltar so nato postavili relikvije svetnikov in vso noč se je pred njimi vršilo nočno češčenje od strani raznih romarskih skupin. Na praznik Marijinega oznanjenja pa se je z vso slovesnostjo izvršil glavni obred posvetitve nove podzemne bazilike.

Ze v prvih jutranjih urah se je nad sto tisoč romarjev iz vseh delov sveta zbralo v rožnovenski cerkvi od koder so v procesiji, pod vodstvom kardinala Roncallija, odšli v novo cerkev Pija X. Tu je sledila posvetitev glavnega oltarja v katerega so položili relikvije treh svetnikov mučencev: sv. Janeza Bobola, poljskega jezuita, ki so ga umorili leta 1657, sv. Petra Chanela, francoskega marista, umorjenega v Oceaniji leta 1841 ter blažene Gabrijele Perboyreja, lazarista, ki je umrl na Kitajskem kot mučenec za vero leta 1840. Sledila je prva sveta maša v baziliki, katero je daroval kardinal Roncalli in imel tudi priložnostni govor, v katerem je prikazal sveto življenje in delovanje Pija X., kateremu je cerkev posvečena. Veličastno manifestacijo je zaključilo izvajanje Haendelovega »Messia«, nakar je sledila večerna procesija z bakljami k massabielski votlini.

MATERINA POŠILJKA

(OB MATERINSKEM DNEVU)

Neskončno dolgi so dnevi v zaporu. Duhovniku pa ni toliko za dneve, ki jih prebije v zaporu, on šteje predvsem sv. maše, ki jih ne more darovati. In teh je bilo natanko 1019, za katere sem bil prikrajšan v treh letih, ko sem bil zaprt v kitajskih zaporih. Nepozaben pa bo tudi ostal v moji duši spomin na 41 sv. maš, katere se mi je v zaporu posrečilo darovati.

Se sedaj, ko sleherno jutro dvigam hostijo in kelih z dragoceno Krvjo, mi nehotno spleva misel na skrivno opravljene sv. maše v nočni tišini shanghajskega zapora. Edino medlo razsvetljava je pošiljala električna žarnica s hodnika pred celico. Hostije so bile skrite med belimi tabletami v steklenici Alka-Seltzer, za kelih pa sem uporabljal droben pokrovček od stekleničke zdravil.

Vse te stvari sem našel v zavoju, ki mi ga je bila poslala mati preko Rdečega križa. Bil sem takrat v zaporu Masseneta v Shanghaiju. Petkrat osem metrov veliko celico sem delil z drugimi petimi tovariši, od katerih pa ni bil nobeden kristjan in vsi so bili do mene sovražno razpoloženi.

Največ muk nam je v tej celici povzročal mrčes »ch'ou ch'ung«, kar mrgolelo ga je vsepovsod. Sinrad in pik tega mrčesa je bil naravnost neznošen. Dasi v celici ni bilo soglasja med tovariši, so se vendar vsaj za uničevanje mrčesa zedinili ter ga z veliko vneto pobijali, žal, brez uspeha. Stene so bile vse popačene z rdečimi madeži, ki so ostudne golazni in po bolj svežih madežih so ujetniki zračunali, koliko jih je kdo tekom dneva pokončal.

Ko so komunisti privolili v sprejemanje zavojev Rdečega križa, so si ob enem izmislili novo zvijačo. Rekli so, da mi bo zavoj dostavljen le pod pogojem, če podpišem izjavo, da sem »imperialistični saboter«. Izbire ni bilo, odpovedal sem se zavoju.

Božja previdnost pa me ni zapustila. Poslali so me v drug zapor. V novi celici sem imel samo enega tovariša. Mati mi je vnovič poslala zavoj. Topot so mi ga izročili, ne da bi zahtevali pogoje.

Pregledoval sem vsebino zavoja, pa se prvi trenutek še zavedal nisem, da mi mati pošilja kruh in vino za daritev sv. maše. Strmel sem v latinski napis »Pabulum vitae« in ugibal, kaj neki pomeni. Zmožnost asociacije mi vsled prestanih naporov ni bila več tako prožna, zato se nisem tačoj znašel.

Nenadoma pa me je prešinilo: Seveda, tanke hostije pomešane med bele tablete, steklenico z vinom, ki pa je bila do polovice že prazna, ker si ga je ta in oni pač privoščili za »pokušanje«, ti mati pošilja očividno za tvoj »pabulum vitae« — kruh življenja.

Kar verjeti nisem mogel. Nenehno moje upanje, četudi je zadnje čase močno splahnelo, bo vendarle postalo dejstvo. — Bog bodi zahvaljen, še bom mogel darovati sv. mašo za mojo ubogo Kitajsko!

Toda, kakor hitro sem se ozrl okrog sebe, sem se zdrznil: previden bodi, Jaka! Kar koli počneš, računaj s temle svojim tovarišem, ni kristjan, še manj tvoj prijatelj, lahko bi te izdal.

S težavo sem zbiral misli. Če sem le ločljak napel svoje možgane, sem opazil, kako močne sledove so pustila v meni brezkončna zaslisevanja in vsakovrstne duševne muke. Po daljšem razglabljanju mi je postalo jasno samo eno: ne smem se prenaugliti, če hočem, da se mi načrt ne izjalovi, še preden bi ga mogel izvesti.

Drugi dan, v prvih nočnih urah, pa sem načrt izpeljal. Najprej sem počakal, da je tovariš trdno spal ter da je jetniča opravil svoj nočni pregled. Ko je ta pokukal v celico in ni opazil nič sumljivega, se je oddaljil in njegovi koraki so kmalu za-

mrli v nočni tišini. Brez najmanjšega šuma sem tedaj izvlekel vse potrebno iz materinega zavoja. Krpo robca sem razgrnil za korpal, drugi kos blaga pa mi je služil za purifikatorij. Med pripravljanjem sem pomislil na številne sv. maše, ki sem jih, še prost, opravil v svetu: na svojo prvo sveto daritev, na maše, opravljene po veličastnih bazilikah, spet druge v zbravnosti samostanskega zatišja, in končno moja prva maša na Kitajskem...

Tu pa sem bil celo brez mašne knjige. Ali se bom spomnil vseh latinskih obrazcev, ki si jih težko zapomnimo, čeprav jih pri vsaki sv. maši ponavljamo? Ali me ne bo pustila na cedilu moja spominska shramba, katere pravijo psihologi miselni predel, kjer ena beseda povleče za seboj drugo, en stavek prikljče v spomin drugega in tako naprej celo verigo, do konca?

»Introito ad altare Dei...«
»Munda cor meum...«
Moje ustnice so izgovarjale običajne molitve:
»Suscipe, sancte Pater...«
Pri povzdigovanju sem uprl oči v drovno

† Kanonik Ivan Kramarič

V ponedeljek 24. marca je v Barkovljah v svojem skromnem stanovanju po težki in navidezno kratki boleznini nepričakovano umrl kanonik Ivan Kramarič. Do zadnjega trenutka je upal, da bo premagal bolezen in pomiril svoje srce ter se vrnil k svojemu delu: v cerkev svetega Jerneja, da bi se Barkovljanom čimprej zahvalil za molitve in skrb v boleznini, v stolnico svetega Justa in v šolo, v kateri je zlasti v zadnjih letih iskal zagotovilo, da je še mlad in da niso še izrpane njegove moči. In Bog, ki je v teku življenja zahteval od njega res velikih žrtev, mu je pustil to upanje in to gotovost. Preselil se je v večnost s prepričanjem in zadoščenjem, da je storil svojo dolžnost.

Želel je, da bi ga pokopali v kraju, kjer bi umrl. In zato počiva na barkovljanskem pokopališču. V oporoki je izrazil željo, naj bi bil pogreb preprost in brez zunanijh slovesnosti, češ da je zanj dovolj le šopek cvetic. A veličasten pogreb je dokazal, da si je s svojim delom, z zvestobo svojemu poklicu, s svojo besedo — včasih trdo in včasih veselo — zaslužil vse kaj več, kot le preprost šopek cvetic.

Msgr. Ivan Kramarič se je rodil v Radovici v Beli krajini 8. julija 1892 v družini, ki je štela dvajset otrok. Studiral je gimnazijo v Novem mestu, bogoslovje pa v Ljubljani. Leta 1915 je prejel mašniško posvečenje.

Prvo dušnopastirsko mesto je dobil v Crnem vrhu nad Idrijo. Od leta 1918 pa do 1922 je bil za kaplana v Slavini, ki je po vojni prišla v tržaško škofijo. Tu je oskrboval številne podružnice. Leta 1922 je prevzel vodstvo samostojne duhovnije v St. Petru na Krasu (Pivka) in jo vodil do 27. aprila 1945, ko jo je moral proti svoji volji zapustiti in se umakniti pred nevarnostjo za življenje.

Težko bi bilo opisati, kaj je vse naredil v St. Petru: kako je ljudem v težkih povojnih letih pomagal in jih v času fašizma branil pred raznarodovanjem, jih v težki ekonomski stiski podprl s svojim delom pri posojilnici, jih učil strahu božjega, jim olepšal cerkev in jih neustrašeno svaril pred komunizmom.

Ko je nastopila Osvobodilna fronta, je takoj spoznal, da se za njo skriva komunizem. Zato ni molčal. Ni umolknil niti potem, ko so mu 2. septembra 1942 ubili brata duhovnika Franceta in leta 1943 še brata Stanka z ženo. Njegova beseda je ostala jasna in neustrašena. Marsikateri

F. Ks. Meško, Izbrano delo, III. zv.;
F. Ks. Meško, Poljančev Cencek in druge zgodbe.

Koledar: Najprej povejmo besedo o koledarju, ki je bil vedno pri Mohorjevi najznačilnejša knjiga. Prvo, kar pazljivega bralca zadene, je dejstvo, da je bil Koledar tiskan v Mariborski tiskarni. Torej Celjska Mohorjeva, največje in najstarejše slovensko knjižno podjetje, nima svoje tiskarne, temveč mora gostovati pri vseh mogočih tiskarnah v Sloveniji. Tako je bila Trstenjakova knjiga tiskana v Murški Soboti, Rebulova pa v Kopru. Režim torej ni vrnil Mohorjevi njene tiskarne in tudi ji ni vrnil svobode pri izbiri gradiva. To se najbolj pozna prav pri koledarju. Ko ga človek pregleduje in prebira, ima vtis, da so uredniki neprestano gledali na to, kaj smejo in česa ne smejo izbrati. Čudno n. pr., da letos, ko krščanski svet obhaja stoletnico lurskih prikazovanj, ni v koledarju najmanjšega članka, novice, slike iz Lurda. Prav nič. Prav tako se bralec

hostijo, svetila se je v poltemi kot majhna zvezdica. V zasilem kelihu je bilo samo pol žlice vina. Bil je 19. november, god sv. Elizabete Ogrske.

V namen te sv. maše sem na prvo meso vključil sv. očeta Pija XII., ki so ga moji tovariši v celicah velikokrat napadli in sramotili, drugi namen pa je bil za vse preganjane duhovnike in škofa Ignacija Kionga, očete Wong, Tsu in za vse druge, ki so trpeli najrazličnejše muke.

Nikoli poprej nisem posvetilnih besed izgovarjal z večjo pozornostjo, nikdar tako živo občutil Kristusovo navzočnost... Nisem bil več sam.

Po končani daritvi sem pospravil, in čeprav izčrpan, sem še dolgo v noč zahvaljeval Boga za veliko milost. Tej maši je s. c. dilo še drugih 40, preden so me izpustili na svobodo, vsaka od teh je bila prava žrtev v naravnem in nadnaravnem pomenu. Vedel sem, da Kitajska potrebuje žrtev, doprinese sem jih moral za vsako ceno!

Veliko je bilo moje zadoščenje, da sem mogel še kaj storiti za ta narod, v največjo srečo pa mi je bila zavest, da sem duhovnik, duhovnik vekomaj!

J. W. Clifford

da so hoteli pridobiti prav njega. Vsega ni mogoče vedeti, ker je o vsem tem najrajši molčal in trpel.

Bolelo ga je, ker so hoteli njegovo zvestobo odkupiti z denarjem. »Ali so res tako malo vredni moja zvestoba in moji ideali, za katere sem vse žrtvoval? Da bi jaz za denar ali za kako drugo uslugo zatajil svojega brata, ki je žrtvoval življenje?«

Prevzel ga je strah, da bi ga mogla premagati skušnjava. Zaprl se je vase in branil svojo zvestobo Cerkev in škofu z vsemi močmi. Branil jo je, ker se je bal, da mu jo bodo izrgali. Zato je postal tako nezaupljiv in negotov. Trpel je on in trpeli smo mi, a smo vsi skupaj premalo poznali njegovo notranjo bol.

Sedaj je tega boja konec. Zadobil je mir, ki ga je s takim hrepenenjem iskal! Vsi, ki smo ga poznali in spoštovali, izrekamo iskreno sožalje njegovi še živi materi, sestri gdč. Mari, ki je 40 let zanj skrbela in mu bila v oporo, ter vsem drugim sestram in bratom.

Tebi pa, dragi Janko, naj bo Bog dobri Sodnik! Lojze Škerl

PREDVOLILNE PRIPRAVE V ITALIJI

Z razpustom italijanskega parlamenta se je začela doba volilnih priprav. Vse stranke so takoj stopile na delo s sestavljanjem programov in kandidatnih list. Do ponedeljka 24. t. m. so morali biti oddani pri notranjem ministrstvu vsi znaki strank ali gibanj, ki hočejo sodelovati pri volitvah ali pa le zamajčiti, da se značke ne poslužijo kdo drugi. Tako je bilo oddanih 86 znakov. Kandidatne liste pa morajo biti sestavljene in predložene do 12. aprila.

Mnoge stranke so izključile iz list svoje dosedanje parlamentarne. Zato pa je povsod mnogo pričakovano na novo izdelave list.

Titovci preurejajo svoje sile

Poročali smo že, da so titovci razpustili svoje Neodvisno socialistično gibanje in se združili s stranko ital. socialistov. V zvezi s tem so sedaj izpeljali novo preureditev svojih sil, in sicer tako, da so združili Slov. gospodarsko in kulturno zvezo za Gorico in Beneško Slovenijo z ono na Tržaškem v eno samo organizacijo s secesem v Trstu. To so izvršili preteklo nedeljo na občnem zboru delegatov v Trstu. Ko nedeljski Primorski dnevnik poroča o tem, se hvali: »Dejstvo je namreč, da je v obch zvezah (goriški in tržaški) včlanjeno vse, kar danes predstavlja po številu in po svoji tvornosti na kulturno-prosvetnem in gospodarskem polju za tržaške, goriške in beneške Slovence resnično učinkovito gonilno silo vseh kulturnih in gospodarskih naporov naše narodne skupnosti.«

Varni smo, da titovci ne priznavajo drugih Slovencev poleg sebe, vendar tako hvalisanje je še za komuniste prehudo. Da se jim ne bo zgodilo kakor oni znameniti žabi! Na Koroškem se jim je že, saj so se razpočili in, kot piše njihovo glasilo Vestnik, se je pokazalo, da niso več Slovenci, temveč samo še socialisti.

Uverjeni smo, da bo zgodilo prej ali slej tudi pri nas enako. Zato na njihovo lastno hvalisanje prav nič ne damo, ker se zavedamo, da njihove sile vedno bolj pešajo, naše krščanske pa se vedno bolj krepijo.

LISTNICA UREDNISTVA

Prilohdnja številka bo dvojna; izide redno v četrtek 3. aprila. Stala bo 50 lir in bo bogato ilustrirana.

OBVESTILA

DVE PESMI ZA PRVOOBHAJANCE. Na upravi Katoliškega glasa sta na razpolago dve lahki pesmi za prvoobhajance, ki jih je komponiral M. Filej na besedilo msgr. S. Gregorca in M. Mazore. Toplo jih priporočamo.

ROMANJE V EMAVS. Apostolstvo molitve sporoča, da se bo na velikonočni ponedeljek vršilo vsakoletno romanje v E-mavs. Romali bomo k lepemu svetišču, posvečenemu lurski Materi božji. Odhod s Travnika točno ob 13^h. Vpis se vrši pri g. fotografu Kleindienstu.

OPOZORILO LURSKIM ROMARJEM. Ponovno opozarjamo lurske romarje, ki so se vpisali na upravi Katoliškega glasa v Gorici, da morajo do 30. aprila plačati drugi rok za stroške romanja. Denar bomo sprejemali le na upravi Katoliškega glasa, in sicer vsak dan, razen četrtega, od 9. do 12. ure in popoldne od 4. do 6. ure. Nujno potrebno je, da prinese vsak romar s seboj tudi osebno izkaznico in prvo pobotnico.

Radio Trst A

od 30. marca do 5. aprila 1958

Nedelja: 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 Vera in naš čas. — 16.00 Slovenski zbori. — 17.00 Francišek Langer: »Iskra v pepelu«, igra v 5 dej.

Ponedeljek: 11.30 Predavanje: »Velika noč — družinski praznik v Rimu«. — 18.00 Dvorak: Simfonija št. 5 v e-molu op. 95. — 19.00 Vokalni tercet »Metuljček«. — 20.30 Verdi: »Othello« - V I. odmoru: Sodna književnost in umetnost. — 22.00 V 2. odmoru opere: Rastreseno cvetje lirike.

Torek: 18.00 Boccherini: Sonata v C-duru za čelo in klavir. — 19.00 Simonitičevi, Pregljevi in Adamičevi samospevi - poje sopranistka Ileana Bratuž. — 19.15 Zdravniški vedež. — 21.00 Postno predavanje: Janez Vodopivec: »Ljubi Boga z vsemi svojimi močmi.«

Sreda: 18.00 Haydn: Koncert v Es-duru za trobento in orkester. — 18.55 Vokalni kvintet »Zarja«. — 19.15 Sola in vzgoja: prof. I. Theuerschuh: »Trpljenje in Vstajenje v družini«. — 21.00 G. Galeazzi: »Bogu podobni«, preludij v 2 delih.

Četrtek: 11.30 Predavanje: »Ave Sanctum Olem«. — 18.00 Chopin: Sonata št. 2 v B-molu. — 19.15 Novela: Ivan Cankar: »Cetra postaja«. — 20.30 Bachovi korali. — 21.00 Postno predavanje: Janez Vodopivec: »Križani Kristus, najpopolnejši vzgled ljubezni do Boga in do človeka«. — 21.45 Palestrinove kompozicije. — 22.00 Ilustrirano predavanje: Jože Peterlin: »Slovó za srečanje«. — 22.15 Cherubini: Requiem v C-molu. — 23.05 Ravel: Pavane pour une infante defunte.

Petek: 11.30 Predavanje: Karlo Sancin: »Velikonočni čas je navdihnil skladatelje«. — 13.30 Bach: Fantazija in fuga v G-molu. — 18.00 Ivan Mrak: »Process«, velikonočni misterij v treh delih. — 19.40 Glasba za orgle. — 20.30 Bach: Pasijon po sv. Ma. teju.

Sobota: 11.30 Predavanje: »Gospodova žrtev in Vstajenje v znanijh podobah in kipihi«, predava M. Pavlin. — 13.30 Cesar Franck: Glasba za orgle. — 13.55 Haydn: Godalni kvartet št. 69 v B-duru. — 15.15 Cajkovski: Labodje jezero, op. 20. — 16.00 Novela: L. N. Tolstoj: »Svečka«. — 17.00 Ravel: Le tombeau de Couperin. — 17.45 Haendel: Concerto grosso št. 12 v B-molu. — 18.00 Oddaja za najmlajše: Lojzka Peterlin: »Bele ovčke«. — 19.15 Ilustrirano predavanje: Drago Stoka: »Velikonočni paberki po naši obali«. — 19.30 Mozart: Godalni kvartet v G-duru. — 21.00 Lope de Vega: »Prvi greh«, misterij v 3 delih. — 22.00 Cajkovski: Simfonija št. 6 v H-molu op. 74. — 22.45 Scarlattijeve sonate.

Knjige Celjske Mohorjeve družbe

Da zaključimo pregled letošnjih knjig Mohorjeve družbe, moramo pogledati še k Celjski, ki je v primeru s Koroško in Goriško pravi orjak, saj številni obeh Mohorjevih družb v zamejstvu znaša nekaj nad 8 tisoč udov, dočim je Celjska v preteklem letu sama dosegla desetkrat večje število, to je 80 tisoč članov. Vsled te velikanske naklade zavzema Celjska Mohorjeva tudi danes prvo mesto med slovenskimi založnicami in zato je tudi tem večjega pomena, kakšne knjige pošilja med ljudstvo.

Letos je Celjska Mohorjeva družba izdala 4 redne knjige za člane, in sicer:

Koledar za leto 1958;
A. Rebula, Kluc v Sredozemlje;
M. Remec, Kuharica;
Dr. A. Trstenjak, Človek v ravnotežju.
Kot dodatne knjige za doplačilo pa še:
F. S. Finžgar, Leta mojega potovanja;

čudi, da ni v koledarju omenjen prav noben zastopnik cerkvene hierarhije. Nikjer ni omenjen kak slovenski škof, ne sv. oče, niti ne kak velik dogodek iz življenja Cerkev. Nič vsega tega. Zato pa je v koledarju na častnem mestu Titova slika in pa članek o Moši Pijadu. Ti dve luknji v koledarju nam povesta bolj kot še toliko besedi, kakšno je duhovno ozračje, v katerem rastejo bukve Mohorjeve družbe. Smejo biti narodne in poučne, več pa ne. Graditi v bralcih krščansko zavest, tega ne smejo; jih spominjati na Cerkev in njeno življenje, tudi to je prepovedano. Ljudje pa kljub tem vrzelim radi segajo po Mohorjevih knjigah, ker v njih vsaj ni onega grobelega in neužitnega materializma, ki so ga sicer prepolne vse knjige, ki izhajajo v Sloveniji. Zlasti pa so polne grdega naturalizma letošnje publikacije Prešernove družbe, ki je bila ustanovljena zato, da pobija Mohorjevo. Ljudje so spoznali vrednost Prešernove družbe in zato je letos število njenih udov znatno padlo, ono Mo-

horjeve pa narastlo in bi še bolj, ko bi smeli tiskati večje število knjig. Saj jih je letos zopet zmanjkalo.

Oprema koledarja je čedna, vsebina pa zelo enostranska, kot smo omenili. Se najlepši je članek Franceta Steleta o pokojnem mojstru Plečniku. Pisan je z velikim poznanjem Plečnikovega življenja in njegove umetnosti, pa tudi z ljubeznijo do pokojnika. Članku je napisal uvodne besede pisatelj Finžgar. Vendar se nam zdi, da izzvenijo v prazno, ko o vernem Plečniku ne zna povedati drugega, kot da je bil kot rožni cvet, ki nagiblje glavo in čaka, kako poreče usoda: »Pridi, dobri in najboljši.« Ali Finžgar res misli, da je s to pogansko prisposodbo počastil spomin vernega mojstra Plečnika?

Ostali članki v koledarju so literarni, nekateri opusujejo jugoslovanske dežele, nekaj je povesti in črtic, pesmic in podobnega drobiža.

Z eno besedo, koledarju se pozna du-

hovna stiska, v kateri živi katol. Cerkev v Sloveniji.

Marija Remec, KUHARICA: To ni debela knjiga, kot je n. pr. Slovenska kuharica, temveč šteje 150 strani, na katerih je skrbna avtorica zbrala nekaj najpomembnejših receptov in navodil za dobro in domačo kuhno. Vsega skupaj je v knjigi 838 receptov. Na koncu je dodano stvarno kazalo, kar uporabnost knjige močno poveča.

Kolika je uporabnost te knjige bodo bolj znale povedati slovenske gospodinje, katerim je knjiga namenjena. Tudi družinski člani, če jim bodo one po tej knjigi kaj dobrega pripravile. Vsekakor je prav, da se je Mohor. družba spomnila tudi na naše kuharice in jim po ceni dala knjigo, ki naj jim lajša skrb za vsakdanjo kuhno, še bolj pa kadar je v družini kaj posebnega in je treba kaj posebnega tudi pripraviti.

(r+r)

(Dalje prihodnjt)

VELIKI TEDEN V GORICI: V soboto 29. marca od 8. ure zvečer naprej spovedovanje mož in fantov pri Sv. Ivanu.

Na cvetno nedeljo ob 9. uri sv. maša s skupnim sv. obhajilom za može in fante in petje Pasijona pri Sv. Ignaciju. V stolnici se izpostavi Najsvetejše za tridnevno češčenje.

Ponedeljek 31. marca: od 3^h do 4^h skupna ura češčenja v stolnici.

Torek 1. aprila: od 3^h do 4^h skupna ura češčenja v stolnici.

Veliki četrtek: ob 8. uri zvečer sv. maša s skupnim sv. obhajilom pri Sv. Antonu. Od 11. do polnoči v stolnici skupno češčenje pri božjem grobu za žene in dekleta. Od polnoči do 1^h češčenje pri božjem grobu za može in fante.

Veliki petek: ob 6^h postna pridiga in križev pot v stolnici. Zvečer ob 8^h postna

Viharji in mraz na prvi dan pomladi

Na prvi dan pomladi nas je presenetil mraz kot v najhujši zimi. Mrzli veter je že podil po zraku snežinke, a k sreči je ostalo le pri tem. V severnih krajih Italije pa se je pomlad začela s pravim snežnim metežem, vzdolž jadranske in ligurske obale pa so bili huji viharji. O hudem mrazu poročajo iz Francije, Avstrije, Nemčije in vseh severnih dežel. Na Holandskem je bilo 21. marca 11 stopinj pod ničlo, ob zahodni obali Norveške celo 25 stopinj pod ničlo, na Poljskem 17 pod ničlo.

Izredno močni snežni viharji so zajeli Severno Ameriko, tako da je bil po nekaterih krajih za delj časa ukinjen ves promet. Domnevajo, da je slabo vreme v teh krajih povzročilo smrt okoli 50 oseb.

piti na srednjih šolah. — Na srednjih šolah se pa zaključil pouk 23. junija.

Tretji kulturni večer v Gorici

Slovensko katoliško prosvetno društvo v Gorici je svoj tretji kulturni večer posvetilo našim materam. Na praznik Marijinega oznanjenja, ki tako lepo poudarja svetost žene in matere, se je zbralo v domu Brezmadežne na Placuti veliko število goriških in okoliških Slovencev. Uvodni govor je imela gđc. profesorica dr. Iva Hrovatinova, ki nam je v lepih in vzvišenih besedah prikazala svetlo podobo matere, ne samo kot roditeljice, temveč tudi kot prve in glavne vzgojiteljice svojih otrok in poznejših članov družbe. Dekliški zbor SKPD nam je za tem pod vodstvom prof. M. Fileja dovršeno zapel dve njegovi skladbi: »Ljubeča mamica« in »Materi«. Pristrčna in nežna melodija obeh pesmi je vsem segla do srca. Sledila je zborna recitacija fantov iz Marijine kongregacije pod vodstvom njihovega voditelja č. g. M. Mazore. V njej je bila združena veličina nebeske matere z veličino zemeljske in za to veličino so se ji fantje skupno z vsem občinstvom oddolžili z zahvalno pesmijo. Nekaj najlepših odlomkov o materi iz Cankarjevih del so nam nato prečitale dijakinje iz Dekliškega krožka. Lep večer sta zaključili pesmi »Tiha luna« in »Uspavanka«, katere nam je z globoko doživljenjsko zapel oktet »Planika« pod vodstvom svojega dirigenta Franca Valentinčiča.

Skromna, a zato toliko bolj pristrčna proslava je v naših srcih poživila ljubezen in hvalečnost do naših mater, ki svojih otrok nikdar ne zapustijo, pa četudi so že legle k večnemu počitku.

Podgora

Z veseljem sporočamo, da so na praznik Marijinega oznanjenja oblasti kolavdirale našo župnijsko dvorano. S tem nam je

uradno dovoljeno, da se lahko poslužujemo naše prenovljene dvorane. Pri kolavdaciji je bilo prisotnih večje število pomembnih osebosti, med njimi g. podprefekt, g. podkvestor, dr. Cozzi, ki je zastopal urad za prosveto, g. Cisotto, g. inž. Conti ter predstavniki zdravstvenega prefekturnega urada. Pretekli teden pa si je ogledal dvorano tudi poveljnik gasilcev.

Sedaj, ko je dvorana uradno priznana, se pa obračamo na naš Fantovski in Dekliški krožek, da nam v kratkem vprizorijo kaj lepega, zanimivega in poučnega na prikupnem odru. Prepričani smo, da bodo nastopi v novi dvorani služili Bogu in narodu.

Števerjan

Pred kratkim je na povabilo gospoda župnika prišel med nas gospod profesor Ivan Teuerschuh iz Trsta. Govoril je najprej našim očetom in materam, nato pa fantom in dekletom o današnjih družinskih in vzgojnih problemih ter nakazal njihov krščanski rešitev. Njegova izkušena in duhovita beseda je segla poslušalcem do srca. Prepričani smo, da je to seme, ki se ne bo izgubilo.

Preteklo nedeljo 23. t. m. se je sestel novoizvoljeni Občinski odbor bolniške blagajne neposrednih obdelavalcov, da izvoli ožji odbor. Izvoljeni so bili: Ciril Klanjšček - predsednik, Anton Klanjšček - podpredsednik ter trije člani, in sicer: Zdenko Terčič, Jožef Humar in Avgust Stekar.

V ponedeljek 17. t. m. je umrl v Števerjanu znani posestnik g. Albin Pintar. Težki operaciji, ki jo je pred kratkim prestal, se je pridružila še pljučnica, ki ga je spravila v grob. Pokopali smo ga ob obilni udeležbi dan pred sv. Jožefom.

Naj počiva pri Bogu! Teško prizadeti vdovi pa naše iskreno in globoko sožalje.

Seja pokrajinskega sveta

V petek 21. marca je zasedal tržaški pokrajinski svet. S 14 glasovi proti 7 je bil sprejet letošnji pokrajinski proračun. Dotaknili so se tudi vprašanja o slovenskih šolah na Tržaškem. Republikanec Bazzaro je bil mnenja, da so stroški za slovensko šolstvo mnogo večji kot pa za italijansko, ker da porabi pokrajina za slovensko šolstvo desetkrat več kot pa za italijansko. Predsednik prof. Gregoretti je nato pojasnil, da izvirajo večji stroški iz dejstva, da mora pokrajina plačevati najemnino za poslopja, kjer so slovenske šole, medtem ko so italijanske v vseh ozirih vzorno urejene in bi bila neupravičena njihova pritožba v tem oziru.

Glede novega poslopja za slovensko gimnazijo je izjavil, da je to v načrtu gospodarske obnove in da je s tem pokrajina sterila le svojo dolžnost, pokrajinska uprava pa bo s tem prihranila izdatke za najemnino. Prof. Gregoretti je nastopil tudi proti gonji glede dvojezičnosti ter izjavil, da se Slovenci nimajo kaj bati za svoje pravice, češ da italijanska republika štiti interese manjšin.

Vsederžavni dan invalidov dela

Na praznik sv. Jožefa so na tržaški pomorski postaji ob navzočnosti tržaškega škofa msgr. Santina, prefekturnega komi-

msgr. Mattuccija, predsednika vsederžavne zveze invalidov dela Bruna Zocca razdelili diplome invalidom dela. Med temi so bili trije skoro stooletni invalidi, ki so se ponesrečili lansko leto na delu, in sicer Jožef Fonda, Stanislav Pertot in Anton Antonaz. Dobili so diplomu in 10 tisoč lir.

Do mučnega prizora je prišlo, ko je neuradno stopil pred škofa in oblasti sto odstotni invalid Pietro Chermavaz, ki se je pred tremi leti hudo ponesrečil kot pomorščak. Prišel je v spremstvu žene, nepovabljen, in je prisotnim začel pripovedovati, v kako težkih razmerah živita, ko nimata primerne stanovanja, ne dovolj gmotnih sredstev za dostojno življenje. Prisotne oblasti so se zanj zavzele in upanje je, da ne zaman.

Zaposlenost v Trstu

Na Uradu za delo v Trstu je vpisanih 105.563 delavcev. Od teh jih je zaposlenih 88.635 in nezaposlenih 16.928. Številke veljajo za konec februarja. V primeri z lanskim letom je število brezposelnih padlo za 2.739. Zaposlenost je najbolj porasla v trgovini in poljedelstvu.

Gospodinjki tečaj v Bazovici

Dva meseca sta že minila, odkar se je z velikim veseljem pričel pri nas gospodinjki tečaj, ki ga vodita dve čc. šolski sestri. Se en dober teden in bo konec pre-

koristnega tečaja. »Prehitro je minilo,« govore naše tečajnice. Znamenje, da so se dobro počutile in veliko lepega naučile. Na cvetno nedeljo bodo priredile razstavo svojih del. Pridite v Bazovico na ogled!

V torek, na praznik Marijinega oznanjenja, ob 100-letnici, ko je Marija povedala Bernardki v Lurdu »Brezmadežno spočetje seme«, smo imeli v naši dvorani »slovenski večer«. Na sporedu so bile skioptične slike o Lurdu ob spremljavi glasbe in lep mladinski film »Questi benedetti ragazzi«.

Na cvetno nedeljo bomo priredili Materinski dan. Naša mladina bo počastila svoje starše z igro »V INDIJO KOROMANDIJO«.

Pesek

Na cvetno nedeljo popoldne bo pri nas č. g. misijonar Ludvik Savelj, da nas pripravi na vreden prejem sv. zakramentov. Ob 3^h bo najprej govor, nato spovedovanje; za zaključek sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Upamo, da se bodo te cerkvene slovesnosti udeležili v lepem številu tudi može in fantje.

Lajnarji

V rojanski župniji imamo naselje, ki se imenuje Lajnarji. Tam imamo našo kapelico, ki smo jo zgradili pred štiri leti v slavo Brezmadežne. Pred kratkim pa je Marija povabila k sebi oskrbnika kapelice, Lojzeta ali po domače Gigita Majcena. K zadnjemu počitku smo ga spremili v petek 21. marca.

Ko smo pred leti iskali prostor za kapelico, ga je takoj daroval. Pomagal je tudi pri graditvi kapelice in potem neprestano skrbel, da je bilo vse čisto pri kapelici. Kakor je na zemlji slavil Marijo, tako naj jo slavi v popolni sreči v nebesih na veke. — Vsej njegovi družini izrekamo iskreno sožalje.

BAZOVICA

vabi na cvetno nedeljo na

Razstavo

gospodinjkega tečaja

in

Proslavo materinskega dne

Na sporedu: Igra v petih dejanjih

V INDIJO KOROMANDIJO

in petje otroškega zbora

Srečolov in lov na torto

Začetek ob 17. uri.

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujem vsem sorodnikom, prijateljem in znanecem, ki so mi bili blizu ob težki izgubi dragega moža

ALBINA PINTAR

Zlasti čutim dolžnost, da se zahvalim prečastitemu gospodu župniku in gospodu kaplanu, gospodu primariju dr. Vrtovcu, družini Komjanc in še posebej gđc. Justini Komjanc, ki mi je bila v pomoč in tolažbo v najtežjih urah, kakor tudi darovalcem cvetja in vsem, ki so mi na katerikoli način pomagali in dragega pokojnika spremljali na njegovi zadnji poti. Bog naj bo vsem bogat plačnik.

soproga

Fani Pintar

Števerjan, 20. marca 1958.

OGLESI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L. 20, osmrtnice L. 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

SLOVENSKO KATOLISKO AKADEMSKO DRUŠTVO V GORICI
VABI NA
KLAVIRSKI VEČER
PIANISTKE
MARJANE BOLKO
KI BO V SOBOTO 29. MARCA 1958 OB 20.30 V MARIJINEM DOMU NA PLACUTI.
NA SPOREDU SO SKLADBE BEETHOVENA, CHOPINA, DEBUSSYJA
IN TAJČEVICA.
DVRORANA ZAKURJENA PROSTOVOLJNI PRISPEVKI

pridiga na Travniku.

Velika noč: zjutraj ob 5.30 vstajenjska procesija v stolnici, sledi sv. maša, po maši blagoslov velikonočnih jedi.

Zaključek vzornega tedna v Gorici

Letošnji vzorni teden dekliške Marijine družbe v Gorici je imel še poseben značaj. Združen je bil z zahvalno slovesnostjo za petdesetletnico obstoja te Družbe, zato smo ga praznovali še posebno slovesno. Ves teden, od nedelje 16. marca pa do tihe nedelje, smo imeli vsako jutro v stolnici sv. mašo z govorom. Govoril nam je topla in pristrčna pater Anton Surina, ki deluje v Altamura v Južni Italiji in se je rad odzval vabilu voditelja dekliške Marijine družbe. Prikazal nam je lepoto duhovnega življenja, božje milosti, pomen molitve in trpljenja in nam v slovo še posebno priporočal češčenje Matere božje. Večerne govore smo imeli v cerkvi sv. Antona. Vseh govorov se je udeležilo zgledno število družbenic, pa tudi drugih goriških deklet in žen. Posebno slovesen je bil zaključek vzornega tedna na tiho nedeljo. Zjutraj smo imeli skupno sv. obhajilo, popoldne ob 4^h v naši stolni cerkvi pa slovesen blagoslov. Izredno čast nam je izkazal prevzvišeni gospod nadškof, ki je hotel s svojo pričujočnostjo še posebno počastiti ta za našo Družbo tako pomemben dan. Po poslovnem govoru č. patra Surine je ob slovesnem petju zbora Marijine družbe »Naš vladika, bod' pozdravljen«, vkorakal v cerkev gospod nadškof. Sledila je zahvalna pesem pred izpostavljenim Najsvetejšim ter blagoslov. Te lepe zaključne slovesnosti se je udeležilo poleg družbenic tudi lepo število drugih slovenskih goriških vernikov, da je bila cerkev polna kakor za največje praznike.

Vzorni teden ob petdesetletnici dekliške Marijine družbe nam bo ostal v najlepšem spominu. S hvaležnim srcem se poslavljamo od č. patra Surine z željo, da bi njegovo besedo še kdaj slišali. *Družbenica*

Nagrajeni delavci

Na praznik sv. Jožefa, zaščitnika delavcev, se je tudi letos vršilo v prostorih Trgovske zbornice v Gorici nagrajevanje delavcev in podjetij. Po poročilu predsednika ustanove, ki je poročal o gospodarskem razvoju na Goriškem v preteklem letu, je sledila nagraditev. Nagrado je prejelo 16 delavskih veteranov iz Gorice in z Goriške, ki delajo vsi že več kot trideset let vedno pri istem podjetju. Prejeli so zlato kolajno in diplomu. Nagrado je prejelo tudi šest podjetij, ki že nad 30 let nepretrgoma delujejo na Goriškem, ter tri podjetja, ki so tehnično znatno napredovala v preteklem letu.

Minister Tambroni v Gorici

V nedeljo 23. marca je imel v Gorici predvolilni govor za demokrščansko stranko notranji minister Tambroni. Govoril je v polno zasedeni dvorani gledališča Verdi o problemih, ki zadevajo goriško provinco, o dejavnosti tržaških ladjedelnic, o položaju v podjetju SAFOG ter se dotaknil tudi vprašanja narodne manjšine na Goriškem.

V vrstah KD na Goriškem

Vse stranke v Italiji sestavljajo liste svojih kandidatov za senat in poslansko zbornico. Goriško deželo sta do sedaj zastopala dr. Baresi v poslanski zbornici, senator Rizzatto pa v senatu. Pokrajinsko tajništvo KD je pa sklenilo, da ne bo več kandidiralo ne enega ne drugega, temveč da ju bo nadomestilo z novimi močmi. Zato ne dr. Silvano Baresi ne Rizzatto ne bosta več kandidata KD pri prihodnjih vclitvah. Kdo ju bo zamenjal, se še ne ve.

Sole bodo zaprli 21. junija

Ministrstvo za šolstvo je odredilo, da se konča pouk na osnovnih šolah dne 21. junija. Sledili bodo izpiti, ki se morajo zaključiti pred 28. junijem, ko se začno iz-

Wilhelm Hünermann:

47

Na božjih okopih

Resnična povest prevedena z dovoljenjem založbe Herder

»Tega res ne morem povedati,« je odvrnil Ambrož. »Zdaj je tukaj, drugič tam. Vem samo, da je stanoval pri gospodični Gauffreau v Montbernage in tudi v bolnici za neozdravljive, kjer ga je sprejela sestra Ave.«

»Da, to ste že rekli. Škoda, prav Coudrina bi bil rad ujel.« Janez Planier je vstal. »No, pa ga bom že našel. Sicer pa naš razgovor le ni bil čisto brez uspeha. Torej domnevata, da se kanonik Montrebeuf skriva v Montbernage?«

»To je seveda le domneva,« je pritrdil Ambrož.

»Preiskali bomo hiše sumljivih. No, lahko noč torej!« Predsednik se je obrnil, da bi šel.

»Ne pozabite, državljani predsednik,« je rekel Janez Chartres s tresočim se glasom. »Ne pozabite, da ste prisegli.«

Ta pa se je gromko zakrohotal in zaklical: »Tepeal! Bedasta, neumna tepeal! Kot da bi nasproti prekletim nezapriscenim ne bilo dovolj vsako sredstvo!« Zaloputnil je vrata celice; težki železni zapahi so zaskripali in ko sta prevarana brata obupano tolkla na vrata, je pričel kot edini odgovor grozoten, bobneč smeh, ob katerem jima je kri skoraj oledenela.

»Samo eden se smeje tako, hudič!« je zaskripal Janez

Chartres v onemogli jezi. Zunaj so utihnili predsednikovi koraki.

V celici nesrečnih duhovnikov, ki nista spregledala hudičeve igre, je bila noč, noč in žalost.

Bilo je okoli ene ure, ko je Robert Bernard ves prestrašen skočil pokonci. Kljub vsem dobrim sklepom je bil ob legendah o svetnikih res zaspal. Ni imel torej vzroka, da bi kaj očital debelemu Lipetu, ki je ležal na klopi in smrčal. Bil je nezadovoljen sam s sabo. Obrisal si je spanec iz oči. Le kaj ga je bilo zbudilo? Nevihta, ki se je s tihim bobnenjem pomikala v daljavo? Toda ne! Robert Bernard je začutil, kako mu je srce nenadoma začelo poskakovati prav do vratu. Zunaj je nekdo krepko tolkel na vrata.

»Sveta Marija!« je zajeljal fant. Nato pa je urno zgrabil laterno na mizi, zdrvel po stopnicah navzdol in odprl hišna vrata.

»Moj Bog, to pa je trajalo dolgo!« se je zunaj kregal mali Jurij Vinaica. »Vsaj pet minut že trkam.«

»Kaj pa je?« je zastokal Robert.

»Kaj je? Pekel se je odprl! Prihajajo! Rdeči! Pravkar so vdrli v hišo gospodične Gauffreau. Sreča, da Dodaina in Soyera ni. Toda naprej! Zbudi gospoda kanonika in popelji ga na varno! Niti trenutka ne smemo zamuditi! Rdeči utegnejo priti vsak hip! Opravi dobro, Robert! Jaz pa pojdem še malo oprezovat.«

Čez nekaj minut je deček s kanonikom, ki se na srečo ni bil slekel, zapustil hišo skozi izhod na vrtu. Ni bilo prvič, da je duhovnik moral bežati ponoči; tudi ni bilo prvič, da

je Robert moral kakemu preganjanemu pokazati pot v gore. Deček se ni prav nič bal. Začutil pa je veliko usmiljenje s svivalosm duhovnikom, ki je sredi noči moral bežati kot zločinec.

»Sreča, da je nevihta ponehala,« ga je skušal potolažiti. »Tudi dež jenjava. Kmalu boste na varnem.«

»Dobro je, moj fant!« je odgovoril kanonik potihlo. »V božjih rokah smo.«

Medtem se je debeli Lipe pripravljaj na sprejem rdečih. Vrata je bil spet zaprl. Prav ko je hotel iti v posteljo, ker se mu je to zdelo manj sumljivo, so zabobneli po vratih težki udarci.

»No, potem pa!« je vzdihnil sam pri sebi in odprl hišna vrata. V hišo je vdrla šest vojakov revolucije, ki so preklinjali in razgrajali.

»Fantič, kje je duhovnik, ki ga imate skritega?« se je zadr načelnik, neki korporal s pasjim obrazom.

»Kakšen duhovnik?« se je začudil Lipe.

»Nikar se ne delaj neumnega, pobalin! Ga bomo že našli.«

Rdeči so takoj začeli preiskovati hišo. Našli pa so samo

Marico, ki je prestrašena debelo gledala vsiljivce in na vsa vprašanja od samega strahu jecljala le nerazumljive odgovore.

»Kje so stari?« je vprašal načelnik.

»Staršev ni doma, če mislite nje,« je odgovoril Lipe.

»Oče je šel kupovat zelenjavo za prodajalno, mati pa streže bolni teta.«